

[Aksel Larsen.]

Dernæst skal jeg sige til Socialministerens Svartale, at jeg kan ikke komme uden om at fastholde det, jeg sagde angaaende tilfældig Hjælp og angaaende Ministerens Standpunkt fra i Fjor, der har forandret sig til den glædelige Side i Aar. Det, jeg sagde, er rigtigt, og det staar fast. Den Hjælp, vi foreslog ydet i Fjor, var nøjagtig lige saa tilfældig som den Hjælp, der nu foreslaas ydet i Aar, men aldeles ikke mere tilfældig. Den var mindst lige saa velbegrundet som den Hjælp, man foreslaar ydet i Aar. Saa Ministeren skulde hellere have erkendt, at man var lidt for letfærdig med sine Argumenter i Fjor.

Maa jeg dernæst spørge Ministeren, hvorfor han ikke benyttede Lejligheden til at svare paa det, jeg drog frem, nemlig Arbejdsløshedskassernes Udgifter i Henhold til dette Lovforslag. Jeg paatalte det urimelige i, at man paalægger Arbejdsløshedskasserne disse Byrder. Jeg paatalte det forkerte i, at medens Hjælpen for Alders- og Invaliderentnydere bliver en ubetinget Ret, er den for Arbejdsløhedskassemedlemmer betinget af, at deres Kasse er i Besiddelse af de fornødne Kontanter, og at Hovedbestyrelsen beslutter sig til at gøre Brug af Loven. Jeg har ikke faaet noget Svar, og jeg henstiller, at Ministeren benytter Lejligheden til at svare paa dette. Jeg vil længst muligt blive i Haabet om, at man bøder paa den Mangel, der her er til Stede i Lovforslaget. Jeg godkender ikke Ministerens Betragtning, at ikke-forsikrede ikke bør henhøre under Loven. Det forekommer mig, at de bør have denne Brændselshjælp, og Grundene for min Mening har jeg fremført i min første Tale.

Jeg fik ikke noget Svar af Ministeren paa mine Bemærkninger angaaende Uddelingen i Naturalier. Enten man nu vil uddele Brændselet direkte eller give Indkøbsmærker, er det en Slags Naturalier, man giver, og jeg fastholder som min Opfattelse, at den offentlige Administration af dette beskedne Beløb ikke er nødvendig, man kan roligt udbetale det i Kontanter. Jeg vil gerne have at vide, om ikke Ministeren dog ogsaa skulde være af denne Mening.

Det siges af Ministeren, at Satserne vil jo kunne forhøjes for de arbejdsløshedsforsikredes Vedkommende, naar vi nu faar Januar-Pristallet; han antyder dog ogsaa, at vi egentlig allerede kunde forhøje. Dette er ikke tilstrækkeligt over for det, jeg spurgte om, nemlig Regeringens Stilling til Lovfor-

slaget og Prisstigningen som Helhed taget, og det er det navnlig ikke, fordi Ministeren her ikke berører Aldersrente- og Invaliderentnyderne, og fordi Socialdemokratiets Ordfører udtrykkelig benyttede Lejligheden til at sige, at man maa yde denne Brændselshjælp, fordi den eksisterende Sociallovgivnings Bestemmelser om Satsernes Forhøjelse i Henhold til Prisstigninger desværre er utilstrækkelige. Naar Socialdemokratiets Ordfører over et Aar efter, at Landstinget er blevet erobret, og et halvt Aar efter, at man har ændret Folkeforsikringsloven, staar op og siger, at Satserne er utilstrækkelige og Bestemmelserne om deres Forhøjelse efter Prisstigninger er utilstrækkelige, saa retter jeg det Spørgsmaal til Regeringen: Var det ikke paa Tide at faa dette Forhold bragt i Orden?

Maa jeg for øvrigt sige til det ærede Medlem Hr. Strøm, at hans Bemærkning om, at jeg er paa Linie med det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen, viser, at han intet som helst har begrebet af det hele. Det dokumenterer han ogsaa ved at jævnføre denne Lov med Kødordningen, hvor der, sagde han, blev ydet noget Tilskud til de fattige; paa samme Maade yder vi Tilskud her i Anledning af de forøgede Brændselspriser. Det ærede Medlem aner altsaa ikke noget om, at Kødmærkerne blev ydet, fordi Staten paatog sig direkte at forhøje Kødpriserne. Her er det noget helt andet, der er Tilfældet — for det ærede Medlem vil dog vel ikke, samtidig med at han kræver Priskontrollens Indgreb, paastaa, at det er Staten, der direkte har forhøjet Brændselspriserne, og dermed motivere det Lovforslag, der ligger her?

Det er, som sagt, min Opfattelse, at praktisk talt alt er steget, ikke blot Brændsel, at derfor det Beløb, der er foreslaaet, er utilstrækkeligt, og at man, naar man vil yde blot nogenlunde Retfærdighed, ikke skal indskrænke sig til at yde Brændselshjælp. Og jeg bliver i den Henseende ikke duperet af, at Ministeren imødegaa eventuelle Ændringsforslag fra min Side med at give det Forhold Betegnelsen Overbud. Jeg kan svare dertil, at hvis det er Overbudspolitik, har vi jo gaaet i en god Skole, og Ministeren synes fuldkommen at have glemt sin Fortid. Men det skal jeg ikke opholde mig ved, det, der er langt væsentligere, er, at der ikke er Tale om Overbudspolitik fra vor Side, for Regeringen erkender det berettigede i at give ekstra Hjælp, naar Priserne er steget, og saa fremgaar deraf, at det ogsaa er berettiget for andre Produkters Vedkommende end Brændsel.